

THE MAN WHO SAW ME

Ferdinando Frega

GILLETTE: MTU ALIYENIONA

Sikuwahi kuwa na bahati ya kuwa na mshauri.

Kwa miaka ishirini na saba ya kwanza ya maisha yangu, nilikutana karibu na wanawake pekee. Wanawake wa kila tabia, kila hisia, kila kimo cha kiakili na kibinadamu. Labda maisha yalitaka tu kunikumbusha ukweli wa msingi: mimi pia nilikuwa mwana wa mwanamke. Na mwana wa namna gani.

Kisha ukaja mwaka 1992.

Kampeni ya kisiasa, iliyojengwa kumzunguka mfanyabiashara kutoka Cosenza katika sekta ya elimu ambaye baadaye angekuwa Mbunge wa Bunge la Italia kinyume na matarajio yote, ilibadilisha mwelekeo wa mambo mengi. Si kwa sababu ya siasa yenyewe, bali kwa sababu ya watu niliopewa fursa ya kukutana nao. Wao ndio waliofungua mlango wa uwezekano.

Nilikuwa mwanagenzi katika ulimwengu uliojengwa juu ya kuwa sehemu ya kundi. Hakuna aliyeweza kuelewa nilitoka wapi.

Swali lilikuwa lilelile daima.

“Kwa nini hakuna aliyemwingiza? Kwa nini hakuna aliyemchukua chini ya mbawa zake?”

Waliniona kama jiwe ghafi ambalo hakuna aliyekuwa amelifanyia kazi bado.

Kutoka pande mbalimbali zilikuja mialiko, makaribisho, mapendekezo. Mara nyingi yalitokana na mazingira yasiyohusiana sana na utamaduni, historia, au ukuaji halisi wa ndani. Zilikuwa dunia zilizodumishwa na utii wa kitumwa, utawala, na utumiaji mtupu wa mamlaka.

Niliziangalia kwa heshima, lakini kwa mbali.

Kulikuwa na vyumba ambavyo sikutaka kuingia.

Na sikuviingia.

Kisha siku moja nilipokea simu.

Alikuwa Gino Domanico, mwalimu halisi wa maisha.

Profesa wa chuo kikuu aliyechagua kujitolea kufundisha, alikuwa na ule umaridadi adimu wa mawasiliano ambao hauwezi kufundishwa wala kuigwa. Baada ya dakika chache tu za mazungumzo, nilielewa jambo ambalo lilionekana upuuzi kwangu wakati ule na ambalo bado naamini leo:

Nilikuwa nimekutana na mtu ambaye ningemkabidhi sehemu muhimu ya ukuaji wangu.

Alinialika kwa chakula cha jioni.

Haikuwa kamwe kubembelezwwa, wala somo rasmi. Gino alikuwa na kipawa cha pekee: aliweza kusoma roho na akili. Yangu huenda ilikuwa kitabu kilicho wazi kwake.

Hakuwahi kueleza nafasi yake ilikuwa nini, wala alitoka katika mapokeo gani. Aliniachia tu sentensi ambayo sijawahi kuisahau:

“Siku moja, utakaponiona kweli, pamoja na au bila skrini, utajua mimi ni nani na niko wapi.”

Hata nikiwa mwanagenzi, nilielewa maana ya maneno hayo.

Nilikuwa mtu anayebisha mlango wa hekalu, akiomba nuru. Si nuru ya kimaada, kwa sababu hakuna kati yetu aliyefanya kazi katika kampuni ya umeme, bali aina ile ya nuru inayomwezesha mtu kujiona kwa uwazi zaidi.

Gino alifanya ishara ya kwanza ya kukaribisha.

Kisha akaja Tonino.

Mmoja wa watu wanaoheshimiwa zaidi ndani ya taasisi, aliniangalia kwa muda mfupi tu kabla ya kuuliza swali lilelile nililokuwa nimelisikia mara nyingi.

“Kwa nini hakuna aliyemwona kabla? Amekuwa wapi miaka yote hii?”

Jibu lilikuwa rahisi.

“Anafanya kazi Cosenza. Alizaliwa Reggio Calabria. Anajua nusu ya dunia. Watu wanamjali. Na yeye ni mmoja wetu. Tofauti pekee ni kwamba baada ya ubatizo wake wa Kikatoliki, hakupokea kamwe kuingizwa kwingine kokote.”

Jibu hilo lilitosha.

Niliruhusiwa kuanza, kwa namna inayofaa na kwa wakati unaofaa, njia iliyotengwa kwa ajili ya Wana wa Mjane.

Tangu wakati huo, Gino hakuwahi kunishika mkono.

Hakuhitaji kufanya hivyo.

Mtazamo wake na maneno machache yalitosha. Pamoja naye, ukimya uliweza kubeba mafundisho zaidi kuliko kitabu cha kurasa mia tano.

Kisha siku ikafika.

Nilimkuta pale kati ya mabENCHI.

Kimya. Karibu mkali.

Mahali pale palihitaji mkao maalum, kwanza wa ndani, kisha wa nje.

Wakati wa pumziko fupi katika eneo la nje la Chumba cha Tafakari, Ukumbi wa Hatua Zilizopotea, tulijikuta tumesimama bega kwa bega. Alinikaribia bila kusema mengi. Hata hivyo katika wakati huo sote tulihisi hisia ileile.

Hisia ambayo haijawahi kufifia.

Miaka thelathini na mitatu baadaye, bado iko hapa.

Labda kwa sababu makutano fulani si ya wakati uliopita.

Yanaendelea kutuingiza kila mara tunapoyakumbuka.

TFA

Ferdinando Frega

P.S.

Baada ya kuandika hadithi hii, nilihisi kana kwamba kipande halisi cha mozaiki kilikuwa kinakosekana. Saa chache za tafakari wakati wa usiku zilinitosha kuelewa kilikuwa nini.

Kiangazi kile Gino alikuwa akikaa katika jumba lake la kifahari kando ya bahari. Alikuwa amenialika mara kadhaa kumtembelea na, jioni moja, hatimaye nilipata fursa ya kubisha mlango wake.

Alinipokea kwa upendo ambao sijawahi kuusahau, na ilikuwa katika tukio hilo nilipokutana na Teresa, mwanamke wa maisha yake.

Alikuwa kijana, mwenye umaridadi, na mwenye neema kwa asili. Hakuwa wa kundi la watu wanaotafuta kuwavutia wengine. Dakika chache zilitosha kutambua akili changamfu iliyoambatana na uwezo adimu wa kumwelewa mtu aliyesimama mbele yake.

Alifanya kazi katika benki na alishika nafasi ya uwajibikaji. Katika miaka iliyofuata, nilisikia maoni yanayofanana kwa kushangaza kutoka kwa marafiki na wafanyakazi wenzake waliomjua vizuri: Teresa alikuwa na angavu isiyo ya kawaida na uwezo wa ajabu wa kupima uaminifu wa watu karibu papo hapo.

Uhusiano wa asili ulikua kati yetu.

Ilikuwa rahisi kuelewa kwamba sote wawili tulimjali sana mtu yuleyule. Bila shaka kwa njia tofauti, lakini kwa upendo uleule wa msingi.

Nilikuwa nimepata dada wa moyo wa kumjali. Hakuwahi kueleza mambo kama hayo kwa maneno, lakini mara nyingi nilihisi kwamba yeye alikuwa ametambua kitu kinachofanana.

Mkutano huo, hata hivyo, ulizaa matokeo muhimu zaidi.

Ulithibitisha imani ambayo muda haujawahi kuikanusha: mshauri mwema karibu daima hujifunua kupitia macho ya mwanamke anayetembea kando yake. Yeye

hachukui nafasi ya mama, wala hachanganywi naye. Yeye hukamilisha picha ya kibinadamu ya mwanamume.

Na mshauri wangu alikuwa mmoja wa wanaume hao.

*Wako kwa heshima,
Ferdinando Frega*